

[H. C. Hansen]

Må jeg indledningsvis sige tak for den ildhu, de forskellige ordførere har lagt for dagen i denne sag. Det er i virkeligheden også principper, vi snakker om. Er det rigtigt af os her i folketinet at lovgive på en sådan måde, at 250 politikere – for det er det antal, det drejer sig om – ved lovgivningens magt skal sættes ind i bestyrelser landet over?

I denne lovgivning drejer det sig om banker og sparekasser, men vi ved jo også, at der har været lovforslag fremme om, at der skulle samfundsrepræsentanter ind i forsikringsselskaber, og vi har dels hr. Poul Nielsens ord i dag for og dels socialdemokratiets principprogram om, at man ønsker samfundsrepræsentation i en lang række store erhvervsvirksomheder herhjemme, således at det bliver os politikere, der sidder på erhvervslivets større firmaer.

Jeg må sige, at jeg finder det ganske ærligt, at man som socialist har denne opfattelse. Vi har i fremskridtspartiet den modsatte opfattelse. Vi mener, at erhvervslivet fungerer bedst, uden at vi politikere blander os i det. Vi finder, det er uheldigt, at man sammenblander lovgivningsmagten med den udøvede magt. Men vi erkender, at socialisme jo ikke kan gennemføres på anden måde end netop ved denne sammenblanding, hvor politikere og embedsmænd går op i en højere enhed og lægger deres klamme hånd på erhvervslivet, således som det eksisterer bl. a. øst for jerntæppet.

Må jeg til handelsministeren og til ordføreren for venstre sige, at det har naturligvis været en ubehagelig opgave for dem i dag at gå på talerstolen, for det er jo en kendsgerning, at partiet sidste år, da forslaget blev fremsat, støttede det ved førstebehandlingen. Nu kom det først til første behandling den 3. marts sidste år og nåede ikke at komme igennem, inden folketinget blev hjemsendt, men på det tidspunkt udtrykte venstres ordfører, hr. Jeppe Kristensen, det ganske klart. Han sagde: vi er i dag som tidligere modstandere af, at man har disse repræsentanter. Det må naturligvis også være partiet venstres grundholdning, og man må vel betragte det som et offer for at have fået disse 6-7 ministerposter, at man har opgivet sit princip på dette område.

Mere overraskende er det for så vidt, at det konservative folkeparti har ændret indstilling. Hr. John Winther sagde sidste år:

»Da bestemmelserne om offentlig repræsentation i pengeinstitutternes bestyrelse blev vedtaget af folketinget i 1974, var det konservative folkeparti imod. . . . Jeg vil godt på det konservative folkepartis vegne sige, at denne holdning indtager vi stadig væk«. (Sp. 7084). Dette at det konservative folkeparti skifter holdning i en principiel sag som denne, kan for så vidt ikke overraske nogen. Det konservative folkeparti svinger jo i denne periode frem og tilbage imellem det synspunkt, at man vil støtte SV-regeringen, og at man vil gå i opposition. Men trods alt er det overraskende, at partiet så åbenlyst tager stilling, som det gør i denne sag.

Centrum-demokraterne finder disse samfundsrepræsentanter samfundsnyttige, sagde deres ordfører. Jeg kan ikke se, at disse repræsentanter på noget som helst tidspunkt har gjort en indsats. Hvis der skulle være foretaget en sådan indsats, så er den i hvert fald blevet særdeles godt skjult. Det har ikke været muligt for erhvervsudvalget under den behandling, som lovforslaget fik sidste år, og som hr. Wilhjelm var inde på, at se, at der har været gjort nogen som helst indsats på noget tidspunkt.

Hr. Ole Olsen fra SF var enig med mit parti i, at det var et udtryk for ben, men tilføjede så, at man kunne godt tænke sig at have flere af den slags. Det er i mine øjne udtryk for dobbeltmoral, at man på den ene side indrømmer, at det godt kan være udtryk for ben, men på den anden side gerne vil have nogle flere samfundsrepræsentanter.

Kristeligt folkepartis ordfører var heroppe og sagde, at efter kristeligt folkepartis synspunkt burde vi se at få lidt større sko på. Jeg kan godt forstå, at kristeligt folkeparti kan have denne opfattelse, for med de store ben, der efterhånden er tale om, skal der jo også store sko til.

Hr. Wilhjelm's tankegang kan jeg et meget langt stykke følge. Lovgivningen er et udtryk for salamimetoden. Man starter med at putte en enkelt samfundsrepræsentant ind. Som socialdemokratiet åbent siger, sigter man imod et flertal, men så længe der kun er en enkelt repræsentant, vil man meget nemt kunne få det indtryk, at denne enkelte repræsentant er en art gidsel. Det er jo et principsspørgsmål, der drøftes imellem de tre venstrefløjspartier og socialdemokratiet, om man skal gå ind for salamimetoden og, sådan som